

Megjelenik minden hó 1 én.
Előfizetési díj egy évre 30000 K.
Amerikában az előfizetési díj
portóval 2 dollár.
Tíz példányt portómentesen küldünk.

A PÜSPÖKIMETHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
WALLRABENSTEIN JAKAB
Nyíregyháza, Dessewffy-tér 10. sz.
Hova a kéziratok és előfizetések küldendők.

Evodia és Sintikhé.

(Fil. 4., 2.)

Hiszen memék én az én haragosomhoz, ha ez nem volna olyan nehéz!! De miért is menjek én öhozá? Hisz tulajdonképpen ő bántott meg engem!! Ó hidegült el tőlem!! Ó szakította félbe látogatásait!! Ó érezteti velem, hogy ő több mint én!! Ó adja a megsértettel! Ó haragszik rám!! Én tulajdonképpen nem is haragszom rá!! Nem is bántottam őt!!

Igy beszél Evodia, mikor Sintikhére gondol. És sokszor gondol rá. Először is azért, mert egy és ugyanazon gyülekezetnek a tagjai. Majdnem naponta találkoznak. Körülbelül egy és ugyanabban az időben tértek meg. Valahogyan a múltjuk is nagyon hasonlít. A pogány bűnökbe voltak elmerülve mindketten. Szerették a világot. A világ azonban délibáb képeket rajzolt eléjük s alaposan becsapta, jól félrevezette őket. Süppedékes, mérges gázokat lehelő talajon jártak, mely alatt ott leselkedett az elmerülés rémes halála. Nem vették észre. Mások is ott jártak. Előttük is, mellettük is, utánuk is sokan, igen sokan!!

S akkor egyszer csak egy glóriás fényben tündöklő, eddig még soha nem látott valaki megállt előttük s azt mondta: "Térjete vissza erről az útról, mert ez a széles út, melynek végén kárhozal vár!! Olyan szelíd volt a nézése, olyan szívhez szóló a hangja, olyan határozott, olyan meggyőző a beszédje, hogy nem lehettek másképpen, mint elfogadni e szavakat:

Kövessetek engem, mert én vagyok a világ világossága, én vagyok az út, az igazság és az élet!!" S ők követték. Követék, mert így még nem szólt hozzájuk

senki!! S nem bánták meg, hogy Jézus Krisztust követték. Szemük most másképpen látott, mint eddig. Szívük mást érezt, mint eddig. Látták Jézusban az igazi utat, a világosságot. Jézus szeretete viszont szeretetet ébresztett a szívükben. Örültek, hogy Jézus mint jó pásztor jött hozzájuk s megmentette őket az elpusztulástól. Mint engedelmes juhok követték a pásztor!!

Amikor Evodia testvérnőjére, Sintikhére gondol, akkor mindez elvonul lelki szeméi előtt, mindezek eszébe jutnak. Oh milyen boldogok is voltak akkor!! De ime, most egy idő óta közéjük férközött valami. Lehet irigység, lehet versengés, lehel sértett önértel, lehel büszkeség, vagy valami egyéni érdek is. Egyiknek is, másiknak is megszólal a lelkiismerete. Valami teher nehezedik a szívükre. Ugy érzik, a Krisztusban való örömiüket s boldogságukat megzavarta valami. Azt érzik s tudják, hogy ők megtértek, hogy az Ur gyermekei, hogy nevük az élet könyvébe van beírva, de a lelkiismeretük nem nyugodt!!

Ezt meglátja a környezetük is! A gyülekezet is észreveszi, hogy a két testvérnő közt valami nincsen rendben. Pál apostol is értesül rólla, s fogságát ez a hír még szomorubbá teszi. Fáj neki, hogy két lelki gyermeke, kik általa tértek meg s kik a Jézus Krisztusban való hit által lettek boldogok, most duzzognak, haragot tartanak. Figyelmezteti őket, hogy jusson eszükbe, milyen bűnököt bocsátott meg nekik az Ur, hogy így ők is bocsássák meg egymásnak, amit egymás ellen vétektek. Bizonyára eszükbe jutott, hogy Jézus azt parancsolta, ha valakinek van valami panasza az ő atyjafia ellen, akkor menjen el hozzá s beszéljen meg vele! Amíg ezt meg nem tette Evo-

dia meg Sintikhé, addig nem lehetek boldogok!!

Kedves olvasóm! Vizsgáld csak a magad életét! Nézz körül családban, rokonságodban, gyülekezetekben, vajjon nem találsz-e ott valakit, akivel, mint mondani szokták, »nem vagy egészen jóban«. Egész bizonyosan találsz olyanokat, kik megszóltak téged, vagy akiket te szóltál meg; akik szeretellenek voltak irántad, vagy akikkel te voltál szeretetlen. Találsz olyanokat, akikkel éreztetted, hogy van valami panaszkodniuk. De nem tetted meg az első lépést. Vártál, hogy ők tegyék meg. Nem akartad magadat megalázni. No, csak vizsgáld magad, te kedves férj, nem-e voltál szeretetlen feleséged iránt s nem-e adtad a sértettet talán napokon át? Te feleség, valld csak be magadnak, hogy bizony duzzogtál s esetleg egy-két hétig is nem éltél egyetértésben férjeddél valami nézeteltérés vagy más csekélység miatt. Mindegyiktek várta, hogy a másik fél közeledjék, a másik fél tegye meg az első lépést; ejtse ki az első szót. Már úgy vártad, hogy mikor teszi életársad az első lépést, mikor ejti ki az első szót; hogy akkor rögtön karjaidba zártad volna, rögtön megbocsátottál volna; rögtön megadtad volna a békecsókot; de mivel késett az első lépés, késett az első szó — hát késett a te békiülékenységed, a te bocsánatod, a te lé-

pésed, a te szavad is!

Oh, ha azt az első lépést, azt az első szót, előbb tennék meg, előbb ejtenék ki — de sok családi viszály, de sok boldogtalanság lenne elkerülhető!

Egy fiatal házaspárról van feljegyezve, hogy egy kis csekélységen összeszólalkoztak. Az első félreértés, mióta boldog férj és feleség. A hirtelen felgerjedt harag után mindkettő megbánta, hogy elragadtatta magát. Már szerették volna meg nem történni tenni a dolgot, de a férj azt várta, hogy a feleség szóljon hozzá először, hisz ő a ház feje; viszont az asszony elvárta, hogy férje szóljon elsőnek, így egyik sem szólt. Multak a napok. Egyszer a férj megunva felesége makacs hallgatását, lámpást gyújtott világos nappal s felment a padlásra, onnan le a kamrába, akkor egyik szobából a másikba, le a pincébe, tett-vett, nagyban keresett valamit. Felesége egy ideig csak nézte, nézte, szónélkül, de mikor már megsokallotta férje érthetetlen viselkedését, rászólt: »Mit keresel tulajdonképpen?« »No, végre, megvan! Azt hittem, már elveszett a hangod, hogy három napja nem hallom« mondotta a férj.

Evodiát és Sintikhét figyelmeztetem, hogy az Urban egyetértésnek!

Kedves férj uram, kedves feleség! Egyetértésben éltek-e mindig? Nem-e vész el pár napra valamelyiknek a hangja? Gyü-

Vannak-e vértanúi a keresztényeknek a XX. században?

(Folytatás.)

Aránylag nem nagy jelentőséggel bírt az államvezetőségtől kiadott rendelet, mely így hangzik: »Minden katonai hadoszta vagy ezred fel vanhatalmazva arra, hogy ha kémkedési vagy árulási gyanu merül fel valamelyik örmény város vagy falu ellen, annak lakosságát el kell toloncolni a bagdadi vasut mentére. Az örmények először nem is tulajdonítottak nagy fontosságot ennek a rendeletnek, mert ők politikával egyáltalában nem foglalkoztak. A mohamedanok, sajnos, nem így gondolkodtak. Ők hamar találtak, az egyik, majd a másik faluban azeltoloncoláshoz való okokat, ugyannyira, hogy 1915. őszén alig maradt örmény város vagy falu érintetlenül. Megkezdődött a szomorú színjáték, aminek nem akart vége lenni. Hallgassunk meg egynéhány szemtanút!

Thora, svéd misszionáriusnő és a német Éva Elvers testvérnő, kik az örmény misszióban szolgáltak, együtt léptek be a háboru kezdete után a német vö-

röskereszt munkába. Ők a következőket jelentik az örmények elhurcolásáról:

A kórház vezetőorvosa 1915. június hó egyik napján azzal a hírrel jött hozzánk, hogy Van-ban az örmények ellenállást jelettek ki a törökökkel szemben és azért az összes lakosság el lesz hurcolva. Ilyen híreket nap-nap után hallottunk.

Az első szállítmány június 7-én kelt utra, löbnyire gazdagabb családokból állott, kik kocsit is fogadhattak vagy sajátjukat hozhatták magukkal. 8., 9. és 10-én újabb tömeg kelt a végtelen hosszú utra, míg a számuk 25.000-re emelkedett. A hírek szerint el is érték a legelső kilüszött állomást, onnan az ut nagyon bizonytalanná vált. A rablással foglalkozó kurdok veszélyeztették az egész környéket és így minden nap lehetett megjelenésükkel várni. A vándorok megnyugtatták egymást azzal, hisz itt van a kísérő katonaság, az meg fog védeni. De ez, sajnos, másképp történt. A kurdok megtámadták a védteleneket, és teljesen kirabolták őket, a jó fogás után piszkos testiességüknek adtak helyet, amit a szegény asszonyoknak és leányoknak kellett megszenvedniök. Azután legyilkolták a gyerme-

lekezelbe járó hívő testvérek! Egyetértésben éltek-e? Nem férközik-e közétek irigység, versengés, büszkeség, önzés? Hívő gyülekezetek? Egyetértésben éltek-e az Urban? Nem nézitek-e le egymást, nem becsülik le egymás munkáját, egymás szervezetét? Oh, vizsgáljátok magatokat s igyekezzetek a Jézus Krisztus jó követői lenni, akik szeretetben és alázatosságban egymást megelőzik. Így állhattok meg a világ bűnös áradatával szemben, így állhattok meg az Urban! Egyetértésben az cró!! Egyetértés tetszik az Urnak!!

W. J.

Ő nem hagy el...

*Érvényes vagy? Ne csüggedj, hisz él még Jézusod
Ő adhat bajodra egyedül balzsamot.
Mihába küzködöl azt soha ne feledd,
Hogy igaz boldogság, csak ott fenn... ott lehet.*

*Hiteteg vagy? Ne csüggedj, hisz él még Jézusod
Ő adhat bajodra egyedül balzsamot.
Néha a szennedés, de hisz csak az urán
Érheted azt el, hogy Isten nem hagy árva n.*

*Bűnös vagy? Ne csüggedj, hisz él még Jézusod
Ő adhat bajodra egyedül balzsamot.
Éltünkkel: től: dből a dító viharok
S az igaz boldogság te reád felragyog.*

B. J.

kekel és a szülőkkel és az Eufrátes folyóba dobták. Akik elmenekültek, azokat a kíséző katonaság vette üldözőbe. Így egymást támogatva gyilkoltak 4 óra hosszal, míg végre sikerült az egész szállítmányt megsemmisíteni. Borzasztó! 4 óra hosszal gyilkolni; apákat, anyákat és gyermekeket. Ettől az időtől fogva nem értek véget az ilyen és ehhez hasonló toloncolások.

Egy jobb érzésű török katona a következőket meséli el az egyik szállítmányról, melynek ő is kísézője volt: »Oldósve hoztuk őket ideig. Minden nap 10—12 férfi vesztette el életét, sok gyermeknek, ki nem tudott tovább gyalogolni, betörték a fejet s félredobták. Az asszonyok pedig mind erőszaknak lettek áldozatai. Én magam 3 meztelen női testet jemettem el, bár beszámítaná nékem ezt az Isten.«

Ezen lájdalmas dolgokat halva, elhaláoztunk, hogy meglátogatjuk ezen szerencsétleneket, kik jelenleg a város szélén pihennek. Az állapot leírhatatlan, amit ott találtunk. Már csak 2 férfi volt életben, az asszonyok és gyermekek pedig nagyon siralmas képet nyújtottak. Némelyek a nagy szenvedésektől megőrültek, kezeiket tördelve, majd hadonázva kiabálták: »Mo-

Evangelizáció Dombóvárott. Február hó 3—8-ig dr. Szalós budapesti prédikátor a dombóvári gyülekezetben evangelizált Schmidt János prédikátorral. A kis gyülekezési helyiségbe állandóan 130—180 hallgató jött. Sok lélek a hallottak után keresni kezdte az Urat s igyekezett teljes világosságra jutni. Különösen akkor, mikor az egyik dombóvári templom szószékéről ilyenképen szólott a vallási türelmetlenség: »El ne menjetek a Bezerédi-utcába (ott tartja t. i. a methodista egyház az istentiszteleteket) meg ne hallgassátok azokat a hitcsavarókat, mert menthetetlenül a gyehennába buktok.« Egész természetes, hogy ilyen beszéd és reklám után nagyon sokan lettek kíváncsiak a »hitcsavarókra« s megükanták hallgatni, mit is hirdetnek hát azok a hívők. Ánnyian jöttek, hogy alig fértek amugy is szűk helyiségünkbe. A legtöbbször azóta is szorgalmas látogatója istentiszteleteinknek. Ime, így azok, akik zaklatnak s üldöznek minket, eszközök arra, hogy a vaksággal sujított szerencsétlen lelkek szemé kinyilják s észre vegyék, hol a világosság s hol a szeretet s hol

hamedánok akarunk lenni, vagy némeitek vagy akármilyen más, amit csak akartok.« Mások pedig szomorúan, lehajtott fejjel, de csöndesen várták azt, aminek jönni kell.

A mi számunkra is bekövetkezett az, amit nem vártunk. A vezelő orvos egyik reggel kijelentette: »Önök tovább nem maradhatnak itt, a török kórházfőparancsnok meglátta, hogy önök az örményeket sajnálják. Különösen az állat vétkeztek önök, hogy a betegek előtt azt állították: Isten megfogja büntelni ezeket a kegyetlenségeket!! Ez nagy sérlés a törököknek, mert ők az örményeket azért pusztítják ki, hogy mint ők mondják, vele Istennek kedves szolgálatot tegyenek.

Igy hát mennünk kellett. Nagy nehézségek között kaptunk az előjáróságtól egy kocsit, amelyen a 7 napi utal a legközelebbi vasuti állomásig megleheltük. Dr. E. orvos volt olyan szives es elkísért bennünket a 2 napi uton.

Egy napi ut után találkoztunk egy nagy örmény szállítmánnyal. Sokáig kellett az utmellé állnunk, míg elhaladtak mellettünk. Ezt a képet nem feledhetjük el soha. Egynéhány férfi, a többi mind asszony és gyermek. A kicsinyek közül volt sok szöke haju és kékszemű. Oly

az Ur Jézus! Mi boldogok vagyunk, ha teljesezésbe megy itt is, ott is, Jézusunknak ezen ígéje: »És gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért.« (Máté 24., 9.)

Evangelizáció Kispesten. Baumann Emil györkönyi prédikátor a kispesti gyülekezetben evangelizált február 10-től pár napon át. Itt is tapasztalható volt az Ige ereje. Többen elhatározták, hogy a bűnnel, a világgal szakítanak s Krisztust követik.

Löbel János augyalföldi prédikátor és *Maquard Ede* borjádi prédikátor február 6-án Pogány községében evangelizáltak. Erről az utrói azt írja Löbel testvér: »Az alsó baranyai evangelizációm furcsán sikerült. A csendőrség Marquarddal egyetemben letartóztatott, aztán elkísértek bennünket Pécs városába feltűzött szuronyokkal.« Szolgáljon nekünk, valamint az összes hívóknak s bibliaolvasóknak vigasztul az, hogy Páhl meg Silast is bekísérték a börtönbe ott Filippiben, miután hátukat véresre korbácsolták s ők elfürték, sőt énekel és hangos imával dicsérték érte az Urat. Mi csak azon csodálkozunk, hogy ma, a törvények biztosította *vallásszabadság* idején csendőrszuronnal és letartóztatással gördítenek akadályt az evangélium útjába. Nem tudjuk megérteni, hogyan lehetséges

az, mikor minden sarkon kocsmá van, melyben pusztul a testi és a lelki erő, melyben terem a rablás és gyilkosság s terem a bűn; akkor még szaporítják a kocsma számát s s a kisüstököt 2000-ról 4000-re emelik. Pedig sarkigazság az, hogy a szesz öl, butít, nyomorba dönt! Nem értjük, hogy akkor, mikor kocsma büzhödt levegőjében embervér folyik, akkor nincsen csendőrszurony s mikor mi bibliával a kezünkben, magyar népünk iránti szeretettel a szívünkben meggyünk falvakba, városokba, hogy a józan, a tiszta, az erkölcsös, a munkás, a takarékos életre neveljük az embereket a hit segítségével — akkor csendőrszurony kíséri az evangéliomot hirdető prédikátorokat Pécs városába. Valamikor Szent István király prédikátorok, hozott külföldről, hogy a magyar népet oktassák s kulturáját emeljék — ma a prédikátorok erkölcsnemesítő, evangéliomot hirdető munkásságát csendőrszurony akadályozza! Tempora mutantur et mutatur in illa = változnak az idők s változnak az erkölcsök! Ugy látszik, jó öreg Berzsenyi koszorús költőnk hiába figyelmeztette népét, mikor azt mondta: »Minden ország támasza s talpköve a tiszta erkölcs, mely ha megvész, Róma ledől s rabigába görbed!« Mi eddig úgy láttuk s tapasztaltuk, hogy aki a boros és pálinkás flaskót, meg a kártyát letette s kezébe bibliát fogott — az ér-

szépek voltak!! Szótalanul mentek, kiesinyek, nagyok, egy fél napi ut után mindnyájukat egymáshoz költözve az Eufrátesbe dobták. »Igy csinálják ezt erre, világosított fel a kocsisunk, ez a legegyszerűbb, nem kell sokat fáradni.« A bennünket kísérő csendőr meg azt mondta: »A napokban én is segitettem szállítani egy 3000 tagból álló csoportot — »hep gild bitdi, mind oda van. De ha már meggyilkoljátok őket, miért kínozzátok, miért nem végzitek ki őket mindjárt az otthonukban?« Ugy jó, hadd szenvedjenek, na és mit csinálnánk a holttestekkel a falukban? Csak nagy büzt árasztanak. Így a legjobb, itt nincsenek utban, mondja a csendőr.

Másnap délután egy völgybe érve egy nagy embercsoportot láttunk az előttünk lévő magaslaton, velük szemben egy másik lömeg (katonák), akik a lövésiparancsot várták. Nem bírtuk tovább nézni. Azon a napon több helyen ismétlődött előttünk ez a színjáték.

Az egyik éjszakán Zara városában tölöltük, szállást a városházán kaptunk. A városház bejáratánál álló őr vigán énekelte »Ermenilerg hep kezdiler...« (Az örmények mind megvannak ölve...) A szom-

széd szobából egész értelmesen lehetett hallani az urak társalgását a telefonon arról: melyik falut hurcolják el most, hogyan fejeződött be a mai napi munka, stb...

Klara Pfeiffer testvérnő egy fiúárvaház vezetője a következő élményt közli: 1915. június 24-én este Isten-tiszteletet tartottunk, utána Urvacsorát osztottunk. Milyen csodálatos is volt az az este, mindenki akaratlanul is kellett, hogy azzal a gondolattal foglalkozzon: »nem-e ez talán az utolsó vacsora?...« Tényleg úgy is volt. Két nappal később közhirre lett leve, hogy minden örmény családnak el kell hagyni ezt a várost. Vasárnap, egy nappal a hirdetés után, tartottuk az utolsó összejövetelt. Imatermünkben csak sirást és csuklást lehetett hallani.

A következő napon egymásután érkeztek átvonuló kiutasítottnak, nagyon siralmas állapotban. A csoportokban nem igen lehetett férfil vagy fiatalembert látni s ha kérdeztük: hol vannak férjeitek? Akkor rövid feleletet kaptunk rá: »Még ölve.« El lehet gondolni, milyen benyomást tettek e szavak az itten lakó örményekre; kikre szintén ez a sors várt. Sokan közülük imával és Isten ígéjével

tékes tagja lett a társadalomnak s jó polgára a honnak. Azért igyekezzünk mindenkinek kezébe bibliát adni! De úgy látszik, hogy némelyeknek a biblia szállka a szemükben s nem bánják, ha a nép kocsμάzik, iszik, káromkodik s megvész az erkölcs; csak ne vegye kezébe a bibliát s ne hallgassa a prédikátor erkölcsnemesítő beszédjét s ne tanuljon meg tőle hinni s imádkozni. Szomorú idők, mikor ilyeneket kell tapasztalunk — *ám videant consules* = lássák a vezetők!

Tagfelvétel Nyíregyházán. Mikor nagyon tombol a Sátán, s mi hűségesen megállunk s Jézusunknak erre a buzdító szavára támaszkodunk: Ne félj te kicsiny sereg! Akkor rendszeren megörvendeztet az Ur! Így történt most is. Mikor kívülről is, belülről is támadott a Sátán, február 15-én, az azelőtt két héttel felvét 16 *rendes* taghoz, és 9 próbataghoz, a gyülekezet imái és öröme közt felvehettük ujabban 7 *rendes* és 3 próbatagot. Imánk az Urhoz az, hogy az újonnan felvett testvérek is, meg mi is, bár tudnánk mindnyájan az Ur Jézus dicsőségére szolgálni.

A nyíregyházi gyülekezet ének- és zenekara február 7-én, szombat este igazán szép s lélekemelő szeretetvendégséget élvezett. Egy gyülekezetünkbe nem tartozó, de ifjúságunk munkáját megértő nyíregyházi

erősítették magukat erre a borzasztó utra. Minden reggel megtelt imatermünk, Isten gazdagon megáldott bennünket. Mi nemel testvérek és nagyon sok örmény keresztlyen erősen hitük, hogy miután a gyülekezet meghajolt Isten előtt, bizonyára csoda fog történni s Isten megmenti az övét. Isten másképp gondolta. Amint a kitűzött nap elérkezett, majd megszakadt a szívünk, látva a nagy összevisszaságot, amelyben 1800 család lett az otthonából kiűzve. A következő vasárnap imatermünk... üresen állt.

A következő napokban mindenféle hírek jöttek az elhurcollak felől. Azt mondták: egy félnapi járóföld után el lettek választva a férfiak az asszonyoktól és az asszonyok és lányok közül szintén a legszebbek. A férfiakat agyonütötték, a kiválasztott nők egynéhány napig piszkos vágyaik kielégítésére szolgáltak, míg ujabban érkezett szállítmányokkal ki lettek cserélve.

Az elhurcollak csoportosító közép-pontja Aleppo, ahova érkeznek a különböző irányból jövő örmények. Itt fel lesznek osztva kisebb csoportokba és így tovább szállítva. Hogy, mily nyomoruságosan néznek ki az ideérkezésükkor és mi-

gazda, hálából megörvendeztette ifjúságunkat. Ének, beszédek, szavalat, ima, s ragyogó arcok, melyek örömről s boldogságról tettek bizonyosságot, tetté kedvessé a gyülekezet kis termét egészen betöltő jelenvoitaknak az estét. Sokáig fogunk erre az estére visszaemlékezni. Gyülekezeti életünknek ez volt egyik fénypontja.

A miskolci gyülekezet február 4-én alkoholelleses összejövetelt rendezett, amikor is Wallrabenstein Jakab titkár vetített képekkel bizonyította az abstináns-élet előnyeit. Azon bibliai történeteket s bibliai helyeket is bemutatta képekkel, melyek az ivás ellen beszélnek. Annyi hallgatónk még sohasem volt Miskolcon, mint akkor este. Az énekkar s a testvérek szavalata s bizonyágtétele tette kedvessé s áldottá az estét.

A nagyállói kősz körben, hol már majdnem egy év óta dolgozunk, serényen folyik a munka. Különösen sok örömet szerez a vasárnapi iskola, amit a nyíregyházi gyülekezet testvérnő, Nagy Zsófia, nagy ügybuzgalommal s szeretettel vezet minden szerdán. A felnőttek lelki gondozásával Viktor Róbert és Nagy Károly testvérek foglalkoznak minden vasárnap. Hisszük, hogy nincs messze az idő, mikor nagyállói testvéreink is felvehetők gyülekezetünk tagjai közé.

ilyen állapotban mennek tovább, arról nehéz fogaimal alkotni.

Áldott állapotban lévő asszonyok sem élveztek elnézést. Egy anya éjjel ikreket szült, reggel nem tudott felkelni. Ez nem segített rajta. A hajesárok durván föl-rántották. »Mindenkinek muszáj tovább menni.« A szerencsétlen anya kénytelen volt gyermekeit otthagyni a földön, ő tovább ment, egy kis idő múlva holtan öszszecselt.

Izer falu lakóinak meg lett engedve, hogy mindent magukkal hozhatnak, amit elbirnak. Fel is csomagostak mindent, amit csak lehetett kocsikra és elindultak, körülbelül egy napi járó föld ut után jön egy parancs: más úton kell tovább menni. A megijedt örményeknek mindent ott kellett hagyni az úton s a hegységen keresztül kellett menniök. Hogy mi lett velük? az ég tudja.

Az tény, hogy nem minden mohamedánnak tetszik ez a gyilkolás. Tenne is ellene valamit, de nem tud. Egy előkelő mohamedán Seik (főbíró) mondja: »Ha valaki az én jelenlétemben beszél az örmény, mészárlásról, akkor szégyenlem magamat, hogy török vagyok.« Egy tartománykormányzó kapott a főkormányzótól

Bizunk, hogy megsegít bennünket az Ur abban, hogy egy oly helyiséghez jussunk, melyben még jobban szolgálhatnánk.

Döbröközön február 11—13-ig szolgált az Igével Löbel testvér. Ott semmi sem zavarta a szép estéket. Az evangéliom világoossága Döbröközön terjedőben van.

Kaposszekesőn megtörtént az az eset, hogy egyik testvérünket az ottani ev. egyház kizárta tagjai sorából azért, mert a methodista gyülekezetnek tagja lett! Mikor a községtanács kivetette az iskolaadót, kizárt testvérünkre négyszer annyit róttak, mint a többi lakosra. Kaposszekesőn ilyen az egy-szeregy s ott még nem tudják, hogy míg valak ihivatalosan nem lép ki az egyházból, addig ő az egyháznak tagja, ha nem is jár annak az egyháznak isfentiszteleire, hanem más egyházhhoz vagy gyülekezethez csatlakozik.

Tégláson, hol tavaly nyáron munkálkodtunk, de kishitűségünknel fogva ábahagytuk a munkát, most megint megkezdtük, mert onnan 3 óra hosszat gyalog jött be Nyíregyházára egy szegény nő s hívott, hogy fűrdessük nekik az Igét. Ezentúl megteszük minden második vasárnap.

szóbeli parancsot egy küldönc által, hogy az örményeket pusztítsa ki a tartományából. Ő ezt a parancsot nem fogadta el, hanem kérte, hogy írásba hozzák neki. Egy pár napra rá le lett helyezve hivatalából és a főkormányzó elé idézve, de utközben felső parancs értelmében a kísérete agyonlőtte. Ilyen sorsra többen jutottak, akik az örmények lemészárlását nem helyeselték.

Megemlítem még Kaszalian fiatal örmény testvért, ki mint diák egy az amerikaiak által fentartott iskolában tanult. Az üldözések őt és az övéit szintén nem hagyták érintetlenül. Ő sok bujdosás után végre talált egy francia hajót, amelyen átjutott Franciaországba, onnan átjött Németországba és így került Frankfurthba is, ahol a mi prédikátor-képző iskolánkban felvételre talált.

Miután megbarátkoztam vele, elbeszélte átél szenedéseit és jelenlegi fájalmát. Távol lévén a szüleitől, nem tudott az elhurcolás kezdetekor hazamenni. Így csak híreket hallott és híreket küldött az övéinek. Egyik napon szomorú hírek jöttek otthonából; az apját elvitték s megölték, nemsokára rá anyja és testvérei is

A budapesti német gyülekezet segédprédikátora, Hajner W. a megszállt területen Versec városában levő gyülekezetünkbe lett elhelyezve. Vasárnap, február 22-én bucsuzott a gyülekezettől. Ugyanakkor lépett munkába a Versecről Pestre helyezett prédikátor: Kreuzer K. Az Ur áldása legyen mindkét testvérünkkel itt is, ott is!

Akarsz-e meggyógyulni?

Ján. 5., 1—9.

Az első, amit ebből a történelből megtanulhatunk az: miként töltsük el az ünnepnapot. Mikor a zsidóknak ünnepük volt, Jézus felment Jeruzsálembe, hogy az Ur házában dicsőítse mennyei Atyját. Hol töltik az emberek ma vasárnapot az ünnepet? Budapesten és másutt az országban vasárnapon vannak legjobban a korezmák megtöltve, vasárnap van a leglőbb részeg ember, akkor verekszenek és gyilkolják egymást. A templomok pedig üresek, hiába kondutnak meg a harangok. Vasárnapot azért szerzett az Ur, hogy azon a na-

ugyanerre a sorsra jutottak. Így állt az én kedves barátom árván, honfalanul a messze idegenben. Azzal vigasztalta magát: hiszem, hogy nemsokára viszontlátom őket az Ur Jézusnál, ott nem szakít el tőlük semmi.

Az 1,700,000 Törökországban lakó örményből ma csak 200,000 ember él; tulnyomó számban csak asszonyok és gyermekek. A többi 1 és fél millió rövid pár év alatt odalelt.

Kedves olvasók!! Ne gondolják, hogy az örmények szenvedéséről írott közleményem túlzás. Sajnos, nem az. De meg van írva I. Péter 4., 14-ben: »Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket; mert megnyugszik rajtatok a dicsőséges Istennek lelke.«

Ne feledjük el, keresztyén üldözések minden időben voltak s meg-megisméllődtek. Most az örmény keresztyéneket írtották ki hitük miatt — holnap ki tudja, hol fogják megkezezni. A sötétség jejedelme nem nyugszik. Te kész vagy-e ennyit szenvedni Jézusért? Vizsgáld magad.

(Vége.)

A. Gy.

pon neki szolgáljanak. Szomorú, hogy az emberek javarésze ezen a napon éppen nem Istennek, hanem az ördögnek szolgál. A hétköznap is unos-untilig megmutatja, hogy a pogányságnak micsoda tengerében élünk, de egész förtelmességében éppen vasárnapon látjuk meg a levegőbeli bafalmasság uralmát.

Hogyan ünnepeljük méltóan a vasárnapot? Hogy Bál templomába különösképpen ezen a napon nem térhetünk be, de más napon sem, az világos. Az Ur házában van a mi helyünk. Zsolozsma énekléssel, bűnbánattal, imával töltjük az időt. Az Isten háza ott ne legyen tulságos messze nekünk, az időjárás pedig alkalmatlan. Sok ember azért nem jut Isten házába, mert télen nagyon hideg van, nyáron meg nagyon meleg. Az ilyennek sohasem alkalmas az idő, mert télen a náthától fél, nyáron meg a napszúrástól. Nagyapám sokszor elmondta, milyen büzőg lélek volt az én dédapám. Tolnában laktak. Miután a hatóság nem mindenütt engedélyezte a lutheránusoknak a templom építést, no, meg mivel számban is kevesen voltak, úgy, hogy nem tudtak lelképásztort tartani, leányegyháza voltak Kismányoknak. Ez a Kismányok egy völgyben épült kicsinyke falu. Még ma is áll. A katolikusok ill megengedték a templomépítést, mivel tornya nem látszott messze s így nem éktelenítette el szerintük a katolikus országot. Dédatyám falujától Kismányok jó négy óra járásnyira, tehát 15-20 kilométernyire volt. Ha néked ma 20 kilométert kellene gyalogolnod, hogy Isten házába érhél? Mennél-e akkor templomba? Dédapám felkelt hajnalban s akár esett az eső, akár nem, hóban, fagyban, napsütésben, ment Kismányokra, hogy zsolozsmában, imában dicsőítse Istent a hívők seregében, mert igazat mondott, amikor a 26-ik szoltárral így szólt: »Uram, szeretem a te házában való lakásomat és a te dicsőséged hajlékának helyét.« Hol töltjük el a vasárnapot?...

De, ha egyrészt az Ur házában van a helyünk ünnepnapon, valahogy azt ne gondoljuk, hogy a templomba való járással tökéletesen leróttuk Istennek a kötelező adót. Jézus elment Jeruzsálembe, betért a templomba, de ezzel nem elégedett meg; kiment a Bethesda tavához, hol a vakok, sánták, eskórosok nagy sokasága feküdt, kik várták a víz megmozdulását. Kiment hozzájuk, még pedig nem azért, hogy a kíváncsiságát kielégítse, vagy hogy kórházi tapasztalatokat szerezzen, nem tett tanulmány-kirándulást, hanem hogy gyógyítson s így gyakorolja az irgalmasságot az élet nyomorultjain.

Hiszem, hogy az Isten gyönyörködik ha valaki zsolozsmában dicséri őt és örül annak, ha a bűntudatra ébredt lé-

lek imában sir fel hozzá, de mégis a liszta és szepő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket nyomorúságukban. (Jak. 1., 27.) Mit szólnál ahhoz a keresztyénhez, aki a rohanó folyó partján a fővényben térdelve imádkozik buzgón, míg benn a vízben a hullámok közt vergődik valaki és nyujtja kezét az imádkozó felé s kétségbeesetten kéri: »Segíts, mert elveszek!!« És az így felelne neki: »Elégedj meg azzal, hogy imádkozom érted!!« Kedves ennek Istentisztelete az Ur előtt? Pedig hány ilyen imádkozó van!! Szépen imádkoznak, hosszasan, kegyes érzésekben kéjelegve, de az nem jut az eszükbe, hogy a meleg szomszédnak, felebarátának, hítsorsosnak egy meleg levést vigyenek, vagy orvosságot vegyenek. De akármi ilyen szépen éneklek és imádkozom, ha szeretet nincs én bennem, csak zengő érc és pengő cimbalom az imádságom, mely nem hat fel az Isten trónusáig. A legfőbb istentisztelet az Isten iránti szeretetből folyó irgalmasság. Ezt tanulják meg ebből a leckéből a magukat hívőknek nevező emberek.

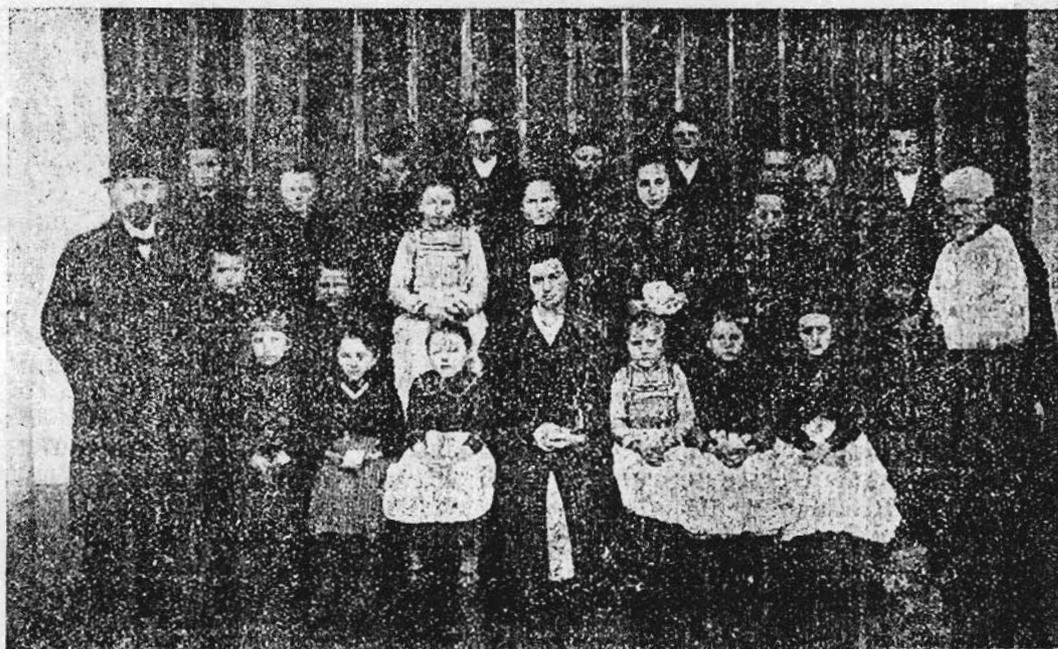
Van azonban ebben a leckében böcs tanulság a hitetlenek számára is. »Vala pedig ott egy ember, aki 38 évet töltött betegségében.« Harmincyolc évig várta a víznek megmozdulását és az alkalmas pillanatot, hogy elsőnek kerüljön a vízbe!! Hiába. Hányan vannak, akik már harmincyolc, vagy több éve tudják, hogy betegek, lélekben, erkölcsben és várják az alkalmas pillanatot, mely szabadulást hoz s hiába vártak. Pedig ott ültek a ceremóniák tavánál, s várták a gyógyulást az üres külsőségektől. Hiába. Ceremónia nem gyógyít, csak Jézus. Az Ő vére tisztít meg minden bűntől. Krisztus gyógyíthat meg téged. Emeld fel szemeidet, szívedet hozzá!! Akarj meggyógyulni és egészséges leszel, akarj ujjá születni és polgárságod a menyben lesz!!

*

Volt egy kis leány, akit ellentárlhatatlan belső kényszer lopásra ösztönzött. Lopott mindent, ami a kezébe akadt. Édesanyjára sok szégyent hozott. Az asszony szomorúságában elment egy hívő lelkészhez tanácsért. A lelkész, miután meghallgatta az anyát, így szólt: »Hozza el hozzám a kis belege!!« Ugy is történt. Az anya elhozta a lányt és a lelkész nem szidta, nem gyalázta, hanem komolyan, de nyájasan szólt hozzá: »Akarsz-e meggyógyulni?« — Igen, szólt a lányka. Aztán letérdeltek és hívták a mindeneket gyógyító Krisztust. És a lányka meggyógyult abban a pillanatban, pedig nem volt több, mint tízéves. Jézusnál meggyógyul mindenki. Akarsz-e meggyógyulni?

Lébel J

1925/III

Borjadi gyülekezetünk.

Mai számunkban a baranyamegyei borjadi gyülekezetnek két képét hozzuk. Az egyik a gyülekezet felnőtt tagjait ábrázolja, a másik pedig a vasárnapi iskolásokat tünteti fel.

Borjádön Schaden János már évtizedek óta tartott házában imaórákat s bibliórákat. Egy kis hívőkör csoportosult öreg testvérünk köré. Mikor érezte Schaden testvér, hogy testi ereje fogy s élete alkonya felé közeledik, az Ur ügye iránti felelősséggel vizsgálta kis gyülekezte jövőjét. Mivel a methodista egyházzal már évek óta ismeretségben volt, úgy találta jónak, hogy kis gyülekezetével együtt a methodista egyházhoz csatlakozik, hogy annak kiépített nevezetével s az Ur áldásával még több léleknek szolgálhassanak ott Borjádön. Schaden testvérünk ezen lépése nem volt emberi, mutatja az a tény, hogy kicsiny gyülekezte azóta állandóan növekedik s bár sok üldöztetésnek vannak kicsinyek és nagyok kitéve, mégis szaporodnak a rendes tagok, valamint a próbatégek, a vasárnapi iskolások, valamint az ifjusági egyesület tagjai. Marquard Ede prédikátor testvér vezeti a borjadi gyülekezetet, ahol tavaly házat is sikerült venni s a munkát így állandósítani s mint központból a szomszéd falvakban Jakó vágyódó, lelkekhez is eljuttatni a megtérés és újjászületésről szóló evangéliumot. Adjon ami jó mennyei Atyánk borjadi gyülekezetünknek belső és külső növekedést!

»Tiszteld apádat és anyádat...!« A Vitézek és Gazdák Lapja közl iaz alábbi tanulmányos történetet:

Horváth Boldizsár, Magyarország híres igazságügyminisztere, közmondásosan szerény sorból emelkedett fel erre a nagy méltósággal járó polcra. Nem csoda hát, ha boldog volt nagyon s vele együtt ezren és ezren örültek a szorgalom, tudás és tisztességes munka e királyi jutalmának. És az örömtől sugárzó új igazságügyminiszter először és utoljára életében, nagy vendégséget csapott. Hivatalosak voltak arra zászlósurak, miniszterek és világhírnek örvendő tudósok. A díszes vendégkoszoru már letelepedett a lakoma-asztalnál, mikor a házigazda intett, hogy a meghívottak száma még nem teljes, valaki még hiányzik.

— Vajjon ki lehet az illető? — sugtak össze a vendégek. — Az asztalnál épp a legfőbb hely áll üresen!

— Valószínűleg József főherceg lesz, — állapította meg halkán a miniszterelnök.

Horváth Boldizsár azonban nem elégitette ki a kíváncsiszkodókat, hanem kiment a teremből s a másik percben egy szegénykező, zavartan botorkáló, egyszerű »csizmaruhába« öltözött öregembert vezetett be a karján. Odatuszkolta az asztalfőre s meghatottságtól fátyolozott hangon így szólt a bámoló nagy urakhoz:

— Megbocsássanak, de én úgy érzem, és azt vallom, hogy erre a helyre itt nem akad méltóbb közöttünk. Igaz, hogy csak egyszerű gazdaember, de a lelke nemes. Igaz, hogy nem mestere a finom beszédnek, de énérettem durva munkában törte magát egy életen át. Uraim, ez az ember az én édesapám s én háládatos tisztelő fia vagyok neki.

És a nagyurak e mélységes fiúi tisztelet láttán megindulva, egyetértőleg bólogattak, mondván:

— Valóban, ő a vendégkoszoru igazi disze!

Egy apá télidőben kis fiával együtt a városba igyekezett. Szótlanul haladtak egymás után a keskeny, havas ösvényen: elől az apa, utána a kis gyermek. Egyszer, amint az apa hátranézett, látta, hogy kis fia gondosan úgy irányítja a lépteit, hogy éppen az ő lábnyomába lépjen. A gyermeknek ez a, talán csak játékos hajlamból eredő cselekedete gondolkodóba ejtette az apát. »Hogyha a fiam emyire igyekszik a nyo-

momba lépni, — gondolta, — nekem is vigyáznom kell arra, hogy életemmel jó csapáson járjak előtte.«

»Mégis élek.« ^{Jan. 11. 25} Ez a szép sírfeliralt van Simpson tanár sírkövén. Ő a kloroformnak a feltalálója. Ez a csodálatos szer már sok millió embernek enyhítette a fájdalmát. Simpson tanár 1870-ben halt meg. A túlerőltetett munka meglámadta szívét. Nagyon szerette a bibliát. Isten Igéje volt lelkének tápláléka. A vallásos énekeket is szerette: Egyik barátja azt mondta neki: »Hajtsd fejed Jézus ölébe!« Nagy szerénységében azt mondta: »Ezt nem lehetem, csak a ruhája szélét akarom megfogni, ez is elég!« Mielőtt kilehelte volna lelkét, azt kérdezte barátja tőle: »Megmaradsz a Krisztus mellett most is?« Örvendező arccal felelte: »Igen. Nyolcvanezer ember kísérte, utolsó utjára. Gazdagok és szegények sirallák. Sírköve nagyon egyszerű. Csak e pár szó áll rajta: Mégis élek!! Igen, az igazak élnek!!

Uram kezében vannak a kulcsok. Elberfeldben egy Dietrich nevű egyszerű, de hívő lelek élt. Egyszer egy szövődébe ment. Utközben elgondolkozott Istennek csodálatos, sokszor érthetetlen utjain s gondolatain. Különösen e kérdésekre szeretett volna feleletet kapni: Miért? Honnan? Mi célból? Ilyen gondolatokba elmerülve lépett a gyárba. Itt megmutattatta magának a különböző gépeket. A gépek mozogtak, forogtak, ezer meg ezer vékony szálaeska látszólag össze-visszaságban mozgott, úgy látszott, hogy egy nagy esomóvá kuszálódik össze minden s mégis a végén szép posztódarab csavarodott ki a gépből. A közepén egy bezárt szekrény állt, ebből indult ki minden egyes szál; látszott, hogy ebben a szekrényben van az egész gépezet központja. A szolga, aki mindent megmutatott s megmagyarázott, erre a szekrényre mutatva, azt mondta: Ezt a szekrényt nem mutathatom meg önnek, mert a kulcsok uram kezében vannak!! Dietrich annak is megörült, amit látott s különösen örült a szekrénynek s annak, amit a szolga mondott. — Ebből megtanulta azt, hogy a jó Isten kezében futnak össze a szálak; a kulcs az ő kezében van, nekünk meg kell elégednünk azzal, hogyha érthetlennék s felfoghatatlanok is az ő utjai, gondolatai, azért mégis mind jó, amit Isten teszen!!

Hat jó methodista életszabály. Wesley János, és testvére Károly s még más 11 hívő testvér 1752. január 29-én a követ-

kező hat életszabályt írta alá, hogy eszerint élnek majd:

1. Ha közülünk bárkit megrágalmaznak, mi nem keresük, ki a rágalmazó.

2. Ha közülünk valakit megrágalmaznak, csak nagyon alapos megvizsgálás után hallgatjuk meg, miről van szó.

3. Ha közülünk bárki ellen terjesztenek hamis híreket, vagy rágalmakat, azt az illetővel azonnal, amint megtudjuk, közöljük.

4. Bárki is legyen az, mi az ilyen szállingózó híreket vagy rágalmakat vagy szóban vagy írásban közöljük azzal, akiről szó van.

5. Ha ezt megtettük, akkor erről a dologról többé nem beszélünk senkivel.

6. Mi ezen szabályokat szigorúan betartjuk.

Morse tanár

Morse tanár, a távírási pontokból és vonalakból álló jeleknek a feltalálója 1872-ben Newyorkban halt meg. Valaki egyszer azt kérdezte tőle, hogy kutatásai közben nem bukkan-e többször akadályokra. »Dehogy nem, nem is egyszer, hanem nagyon sokszor« volt a tanár válasza. »Ilyenkor mit tesz?« Megmondom egész őszintén. Ilyenkor imában kértem az Istent, hogy adjon több világosságot! »És adott az Isten?« Adott. Mindig adott. S ha Amerikában, meg Európában dicsérték engem s kilüntettek, én mindenkoron éreztem, hogy ez a dicsőség nem engem illet, hanem az én mennyei Atyámat, aki általam megakartja ajándékozni az emberiséget azokkal a találmányokkal, melyekre az ő kegyelme vezetett engem! Ez igazán nagy szerénység s igazi gyermeki alázatosság, amelyet a biblia megkíván Isten gyermekeitől. Morse tanár semmit sem képzelt magáról! Hát te?

Hü mind halálig. — Még mindannyiunknak emlékezetében van a »Titanicnak«, ama nagy óceánjáró hajónak elsüllyedése. — Négy évvel később, egy fiatal skót férfit Kanada Hamilton nevű városában egy összejövetele a következőket mondotta: »Én azoknak egyike vagyok, akik átélték a Titanic elsüllyedését. Ama borzalmas éjszakán egy gerendán küzdöttem a habokkal. És ekkor a hasonló sorsu John Harper evangelista Glasgowból sodródott egy hajóroncsra a közelemben.

»Ember, — kiáltotta felém — meg vagy mentve?«

»Nem, — feleltem én — nem vagyok megmentve!«

»Higj az Ur Jézus Krisztusban, — jött vissza a válasz — és meg leszel mentve.«

Egy kis idő múlva ismét összehoztak a habok, megint feltette a kérdést: »Meg vagy-e most már mentve?« »Nem«, feleltem

én, ha őszinte akarok lenni, még mindig nem állíthatom ezt magamról. A felelet megint ugyanez volt: »Higj az Ur Jézus Krisztusban és meg leszel mentve.« Ezekután az evangelista a mélységbe süllyedt. S ott, abban az éjszakában, alattam a feneketlen tenger, az emberek jajveszékése közepette ismertem meg az Ur Jézus Krisztust. Én voltam az utolsó, akit John Harper az Urhoz vezetett.

W. J.

=====

Március.

- 1. vasárnap:* Mát. 4., 1—11. 2. Kor. 6., 1—10. Emelkedjél fel Uram, a te erőddel, hadd énekeljünk, hadd zengedezzük hatalmadat. 21. zsolt. 14. Tartsd meg, a mi nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat. Ján. jel. 3., 11.
- 2. hétfő:* 85. zsolt. Fil. 4., 1—9. Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége. Es. 96. És az Isten országának ez az evangélioma hirdettetik, majd az egész világon, bizonyosággal minden népnek. Mát. 24., 14.
- 3. kedd:* Luk. 15., 11—24. Fil. 4., 10—23. Most már haza hozom Jákob foglyait és megkegyelmezek Izrael egész házának. Kr. 39., 25. Az embernek fia nem azért jött, hogy neki szolgáljon, hanem hogy ő szolgáljon és adja az ő életét váltságul sokakért. Mát. 20., 28.
- 4. szerda:* Luk. 15., 25—32. 2. Mózes 2., 1—10. Elfelejté Isten minden én veszőségemet és az én atyámnak egész házáat, megszorított engem Isten az én nyomoruságom földjén. 1. Móz. 41., 51—52. És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemekről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak. Ján. jel. 21., 4.
- 5. csüt.*: Luk. 16., 1—13. 2. Móz. 2. 11—25. Az Ur mondá Ábrahámnak: Én mindenható Isten vagyok, járj én előttem és légy tökéletes. 1. Móz. 17., 1. Ugy fénylél a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei atyátokat. Mát. 5., 10.
- 6. péntek:* Luk. 16., 19—31. 2. Móz. 3., 1—12. Kezdetben teremte Isten az eget és földet. 1. Móz. 1., 1. Ti vagytok a világ világossága. Mát. 5., 14.
- 7. szombat:* Luk. 17., 1—19. 2. Móz. 33., 17—23. Ime a mi Istenünk, akit mi vár-

- tunk és aki megtart minket. Ez. 25., 9. Krisztus az ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból és meghallgattatott, az ő Istenfélelméért. Zsid. 5., 7.
8. *vasárnap*: Mát. 15., 21—28. 1. Tes. 4., 1—12. Ő az, aki megment és megszabadít jeleket és csodákat cselekszik mennyen és földön. Dán. 6., 27. Semmit ne félj azoktól, miket szenvedned kell. Ján. jel. 2., 10.
9. *hétfő*: 86. zsolt. 2. Móz. 3., 13—22. Nagy vagy te igen, ékességet és fenséget öltöztél magadra. 104. zsolt. 1. Meltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt. Ján. jel. 4., 11.
10. *kedd*: Luk. 17., 20—37. 2. Móz. 4., 10—20. Könyörül a szegényen és a széküldön. 72. zsolt. 18. Boldogok a lelki szegények, mert jövék a mennyeknek országára. Mát. 5., 3.
11. *szerda*: Luk. 18., 1—14. 2. Móz. 6., 1—9. Oh, ha az én népem hallgatna rám, 14—15. Ambár a fiu megtanulta azokból, Legott megaláznám eellenségeit. 81. zsolt. Zsid. 5., 8.
12. *csüt.*: Luk. 18., 15—30., 2. Móz. 12., 1—28. Én lefekszem és elalszom; felébredek, mert az Ur támogat engem. 3. zsolt. 6. Ne aggodalmaskodjatok a holnap felől. Elég minden napnak a maga baja. Mát. 6., 24.
13. *péntek*: Luk. 19., 1—10. 2. Móz. 12., 29—40. Teljes szívemből kerestelek téged, ne engedjél tévedeznem. 119. zsolt. 10. Ne ítéljetez, hogy ne ítéltessetek. Mát. 7., 1.
14. *szombat*: Luk. 19., 11—27. Jer. 26., 1—15. Őrizd meg az Urnak a te Istenednek őrizet, hogy az ő utain járj. 1. Kir. 23. Elég a tanítványnak, ha olyan, mint a mester. Mát. 10., 25.
15. *vasárnap*: Luk. 11., 14—28. Ef. 5., 1—9. És félík napnyugottól fogva az Urnak nevét és naptámadtól az ő dicsőségét. Ez. 59., 19. Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjün és kegyelmet, találjunk alkalmas időben való segítségül. Zsid. 4., 16.
16. *hétfő*: 89. zsolt. 1—19. 2. Móz. 14., 5—18. Kettős gonosztságot követett el az én népem: Elhagytok engem az élő vizek forrását, hogy kutakat ássanak magoknak és repedezett kutakat ástak, amelyek nem tartják a vizet. Jer. 2., 13. Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, akik te hozzád küldettek, hánszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miépen a tyúk egybegyűjti a kis csirkéit a szárnya alá; és te nem akartad. Mát. 23., 37.
17. *kedd*: Luk. 19., 28—40. 2. Móz. 14., 19—31. Örökké való szeretettel szerettek téged, azért terjesztetem reád az én irgalmasságomat. Jer. 31., 3. Atyám, akiket nekem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is én velem legyenek, hogy megláthassák az én dicsőségemet. Ján. 17., 24.
18. *szerda*: Luk. 19., 41—48. 2. Móz. 15., 18. És világosság lesz az estvének idején. Zak. 14., 7. Mostan bocsátod el Uram, a te szolgádat, békességben, mert látták az én szemeim a te üdvösségedet. Luk. 2., 29—30.
19. *csüt.*: Luk. 20., 1—18. 2. Móz. 15., 20—27. Ha keresed a te Uradat Istenedet, meg is találod. 5. Móz. 4., 29. Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok. Mát. 11., 29.
20. *péntek*: Luk. 20., 19—26. 2. Móz. 16., 1—10. Fölserkenti fületem, hogy hallgassak, miként a tanítványok. Es. 50., 4. Szenteld meg őket a te igazságoddal. Ján. 17., 17.
21. *szombat*: Luk. 20., 27—40. Ezs. 52., 7—10. Uram, te ismered ülésemet és felkelesemet, messziről érted gondolatomat. 139. zsolt. 2. Az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Ján. jel. 2., 4.
22. *vasárnap*: Ján. 6., 1—15. Róm. 5., 1—11. És örvendezte a sokaság, hogy szabad akaratjokból adának. 1. Kron. 29., 9. A hőrtönör egész házanépével egyben örvendezte, hogy hitt az Istennek. Ap. csel. 16., 34.
23. *hétfő*: 90. zsolt. 2. Móz. 16. 11—21. Az Ur megőriz téged minden gonosztól, megőrizi a te lelket. 121. zsolt. 7. Annak okáért a lábaitokkal egyenesen járjatok. Zsid. 12., 12.
24. *kedd*: Luk. 20., 41—47. 2. Móz. 16., 22—36. Megteszem ezt is, amit kívántál; mondá az Ur. 2. Móz. 33., 17. Mivelhogy szerette az övét e világon, mindvégig szerette őket. Ján. 13., 1.
25. *szerda*: Luk. 21., 5—19. 2. Móz. 17., 1—7. És feláll és legeltet az Urnak erejével, az Urnak, az ő Istenednek fenséges nevével. Mik. 5., 4. A nevét Imánuelnek nevezik, ami azt jelenti: Velünk az Isten. Mát. 1., 23.
26. *csüt.*: Luk. 21., 20—28. 2. Móz. 17., 8—16. Az egész nép arcra borult és mondá az Ur az Isten, az Ur az Isten. 1. Kir. 18., 39. Mert mindnyájan megismernek engem a kicsinytől nagyig. Zsid. 8., 11.
27. *péntek*: Luk. 21., 29—38. 2. Móz. 18., 1—12. Noé igaz, tökéletes férfiu vala a vel egykoruak között. 1. Móz. 6., 9. Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartjátok. Ján. 14., 15.
28. *szombat*: Luk. 22., 1—10. 4. Móz. 21.,

- 4—9. Akkor felhasad, mint a hajnal a te világosságod és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik. Es. 58., 8. Amit akartok azért, hogy az emberek veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal. Mát. 7., 12.
29. *vasárnap*: Ján. 8., 49—59. Zsid. 9., 11—15. És felindítá az Úr az egész népnek lelkét és bemenének és munkálkodának az Urnak, az ő Istenöknek házában. Ag. 1., 14. Azért jöttem, hogy e világra tüzet bocsássak. Luk. 12., 49.
30. *hétfő*: 91. zolt. 2. Móz. 18., 13—27. Fiaimat és keze munkáját csak bízátok rám. Es. 45., 11. Én vagyok az út az igazság és az élet, senki sem mehet az atyához, csak én általam. Ján. 14., 6.
31. *kedd*: Luk. 22., 14—22. 93. zolt. Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is; de akik az Urban biznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak meg. Es. 40., 30., 31. Volt-e valamiben fogyatkozástok? Luk. 22., 35.

Sch. J. Köszönöm a kis történetet. Hoztam. De a 150.000 korona nem volt mellélkelve. Biztosan kifelejtetted. Levél megy!

S. K. Dombóvár. Felhasználtam mindent, a mit beküldött, de teljesen átdolgozva. Eredeti formájában nem lehetett közölni. Máskor is szívesen veszem az ilyen megbízható tudósításokat. Csak bátran tovább!

V. A., Szeged. Ugy az ön 50.000 koronáját, mint Hrenkoné 20.000 koronáját, mint a Békeharangra szóló előfizetést köszönettel megkaptam. Irodalmi munkássága elé nagy várákózással nézek. A beküldötteleket ez idő szerint még nem közölhetem.

Dr. W. F. Jó lenne egy kis életjel a Békeharang és a Szent harc számára. Ugy tudom, Baumann ott evangelizált. Hát nem történt semmi feljegyzésre érdemes? Elég, ha sürgőnyüstilusban írsz, majd kidolgozom. R. megtérésének nagyon-nagyon örülünk. Adjon az Úr még sok ily győzelmet! Pár nap mulva hosszabb levél megy.

A. Gy. A közlemény megjelent. Hasonlót máskor is szívesen hozok. Csak magyarosabban fordítson, hogy ne kelljen oly sokat javítanom. A Békeharang mindig pontosan elmegy az önök címére. Másutt lehet a baj. Az összes testvéreket üdvözlöm.

HOL ÉS MIKOR TARTUNK ISTENTISZTELETET

Budapest, VI. Felsőerdősor 5. földsz. Vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet, d. u. 5 órakor bibliamagyarázat, kedd d. u. 5 órakor bibliamagyarázat.

Budapest, VI. Felsőerdősor 5. I. em. Vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet és ü. este 7 órakor bibliamagyarázat

Budapest, Országbírót ut 12—14. Vasárnap d. u. 3 órakor istentisztelet. Szerda este 7 órakor bibliamagyarázat.

Kispesten, Nagy Sándor-u. 5 sz. Vasárnap d. u. 4 órakor istentisztelet, Kedden este 7 órakor bibliamagyarázat, Péntek este 7 órakor bibliamagyarázat

Cinkota, Ehmanni-telep 3. barak, 2. ajtó. Vasárnap d. e. 10 órakor d. u. 5 órakor, Szerda este 7 órakor bibliamagyarázat

Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10. sz. Vasárnap d. e. 11, este 8 Szerda és péntek este 8. Téglagyár minden kedd este 8. Ószőlő minden csütörtök este 8.

Ibrány minden második vas. d. u. 2.

Nagykálló Kisfalud-u. minden vasárnap d. u. 4.

Tégláson: minden második vas. d. u. 2.

Miskolcz, Melinda-u. 15. Minden vas. d. u. 4. szerda este 7.

Arnóton minden héten csüt. este 7—8.

Hejőcsaba minden péntek este 8.

Dombóvár, Bezerédi-u. 27. Minden vasárnap és péntek este 8 bibliamagyarázat.

Kaposszekcső. Minden vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet. Szerda este bibliamagyarázat.

Kaposvár, Németh István-u. 2. Minden 2-ik vas. d. u. 4 órakor, csüt. este 8 órakor bibliamagyarázat.

Döbröközön. Minden második vasárnap.

Györkönyben kápolnában. Minden vasárnap d. e. 10 órakor, este 8 órakor istentisztelet. Szerda este 8 órakor bibliamagyarázat.

Nagyszékely. Minden második vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet

Borjád. Minden második vasárnap d. e. 10 órakor este órakor bibliamagyarázat.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház“ k. f. Szövetkezet
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám.
A szerkesztésért felelős: WALLRABENSTEIN JAKAB.
Kiadóhivatal: Nyiregyháza Dessewffy-tér 10. szám.